

ж запазени и повече и по-надежни исторически вѣсти у гръц-китѣ, готски, арменски и др. извори, като напр. у Прокопия, Йорнанда, Агатия, Менандра, Симоката, въ стратегията на Маврикия, географията на псевдо-Мойсея Хоренски, Чудесата на св. Димитрия Солунски и др.

Прѣзъ VI и VII в. населената съ славѣни днешня Ромѣния се наричала славѣнска земя, Славиния (*Σκλαβηνία*).¹⁾ Тѣ били настанени току задъ сѣверния брѣгъ на Дунава и се дѣлили на два голѣми дѣла, собствено славѣни (*Σκλαβηνοί*) и анти (*Ἄνται*), казва съврѣменникътъ Прокопи.²⁾ Антитѣ били грамаденъ народъ съ множество племена;³⁾ тѣ държали източната страна и допирали до устието на Дунава. Така нареченитѣ пѣкъ „славѣни“ държали на западъ, Влашко и Трансилвания, намирайки се въ общение помежду си прѣзъ Карпатитѣ, по тѣхнитѣ проходи. Долнедунавскитѣ славѣни живѣли заседналъ животъ, имали свои села (*χώμας*) и обработвали земята (*τοὺς ἀγρούς*), казва Менандъръ, като говори за нападението на аваритѣ върху тия славѣни, въ 576 г.⁴⁾ Тѣ били организувани въ племена, съ племенни князе.

Долнедунавци захванали прѣзъ VI в. да нападатъ въоръжено византийскитѣ области главно за плячка и за ловене роби, както това вършели въ сщщото врѣме прабългаритѣ и аваритѣ. Нито войскитѣ на Византия, нито множеството укрѣпления, подигнати отъ Юстиниана I по Дунава и изъ вжтрѣшността, могли да спасятъ империята отъ бѣди. Злочестинитѣ, що тѣрпѣло византийското население при тия нападения, сж описани плачевно отъ всички съврѣменни историци. Славѣнитѣ, слѣдъ като разбивали византийскитѣ войски, нападали села и градове, залавяли роби, като избивали едни отъ тѣхъ, грабѣли богатства и се връщали задъ Дунава. Случвало си, славѣнитѣ и да прѣзимуватъ на византийска земя, катко напр. станало въ 552 г., когато славѣни и анти слѣзли да плячкосватъ дори до Солунъ и тамъ прѣзимували. Съврѣменникътъ на тия събития Прокопи така заврѣшва разказа си

1) Theoph. Simocatta. Ed. Bonnæ, p. 323.

2) ... Σκλαβηνοί καὶ Ἄνται, οἱ ὅπερ ποταμὸν Ἰστρον οὐ μακρὰν τῆς ἐκείνης ὄχθης ἔδρυνται. — Procopio di Cesarea, La guerra gotica. Ed. D. Comparetti, v. I, 187.

3) Ἔθνη τὰ Ἄντων ἀμετρα ἔδρυνται. Idem, ibidem, III, 23.

4) Excerpta e Menandri Historia. Ed. Bonnæ, p. 405.